

Predaja 4. postaja Pri domorodcih - Vabilo

Pesem znane glasbenice...

Prisotnost je Živa in Polna, ima svojo Inteligenco.
Prisotnost je topla in nežna, je Ljubezen v najčistejši obliki.
Je to, po čemer hrepenim, da sem videna v Božanski Lepoti, da sem ljubljena po Njej.
Prisotnost hoče biti sprejeta in Živeta, slišana in cenjena,
izražena in videna, prepoznana in zahvaljena.
Najbolj pa hoče biti negovana na njenih spontanah poteh.
Razveseli se, ko je dotaknjena z občudovanjem in čudenjem.
Upočasni me, da bi izvedela, kaj pomeni biti ljubljen brez pogojevanj.
da bi si končno dovolila sprostiti in se vrnila domov v nedolžnost bivanja.

V nadaljevanju samotne puščavske dogodivščine vstopam v nehoten pretres, ki zruši dojemanje, ki sem si ga zgradila kot otrok civiliziranega sveta. Poletje je čas, ko si lahko vzamemo počitek svobodnosti, se prepustimo nenačrtosti in si dovolimo biti. Način Življenja, ki se mi predstavi na tej poti, me ni hotel zapustiti. Od takrat išče kanale in razpoke, kako bi se lahko uresničil tudi tu, kjer je videti, so obveznosti in kaznovanja za neubogljivost, verige, kot narejena iz jekla. Po obisku pri teh, zame gotovo tako nenavadnih ljudi, kot je sploh mogoče, sem kot čebela k medu, namamljena k predaji naravnosti, za katero stoji sam Bog. Hotela sem pozabiti, kar sem mislila, da vem in vstopiti v gotovost, kako malo zares vem. Tega mi ni bilo treba narediti, da bi se ponižala, pač pa, da bi se odprla za rast, ki jo zavedanje nevednosti, sproži.

Za naravnost sem dozorevala kot dresirana žival, ki je v prostranosti puščave, primorana pozabiti dresuro, če naj Preživi. Potrebovala me je gibko kot je vsaka svobodnost, ki ne pozna navezanosti in lastninjenja, strahov in dvomov. Takemu načinu življenja rečemo intuitivno ali instinktivno, povezujemo ga le še z neukročeno naravo in morda nekonvencionalnim dopustovanjem, v katerem lahko izprežem iz sistemskih vajeti. Danes ugotavljam, je naravnost edina zdrava alternativa, ki mi je na voljo in o kateri, kot podružbljen človek, ne vem ničesar..., niti tega, da tega ne vem. Zato je, enako kot doživetje čistosti odnosa z Božanskim ljubimcem, tudi bivanje z naravnimi ljudmi, zrcalo, v katerem šele prepoznam odtujenost od prirojene naravnosti.

Lahko si predstavljate, kakšnih temeljitih udarcev v izobraženost sem deležna pri teh preprostežih, ki so narava. Kakšnega mentalnega in duhovnega čiščenja sem potrebna, da se naravnost v mani lahko razcveti, pa je zgodba mojega Življenja. Učitelj mi spet in spet zatrjuje, da se moram tako dolgo uriti v tihotenju, da se tega ne zavedam, da propade občutek, da jaz tihotim in tihotenje le sem. Tudi staroselcem ni prihranjena ta muka, ki so naravni po danosti. Ni dovolj, da skladno z Življenjem živijo nezavedno kot živali, to mora biti njihova izbira. So zato morali pretrpeti strašne pogrome?

Preskok iz nezavedne, instinktivne harmonije z Življenjem, v zavestno izbrano, potrebuje nekakšno iztiritev iz utečenega toka, potrebuje izkušnjo nasprotja in možnost izbire. Slednjič je prav izbira za naravnost tisto, kar nas povzdigne nad instinkt nesvobodne narave, v zavedanje svobodnih. Šele taki dozorimo za sobivanje s planetom in Življenjem na njem. V tej luči to niti ni izbira, je nujnost preživetja.

Ko bi vam lahko upodobila kvaliteto bivanja, ki se odpre, ko si dovolim spontanost, bi bilo za vas enostavno. Ko vem, da Dogajanju vlada Red, v katerem ni pomot, da ga ni treba šele urediti z naporom jaza, pač pa nepredstavljiva Modrost in Ljubezen, ki si jo vzgajana od od Vira ločene misli, ne morem niti predstavljati. Kakšna Inteligenca se mi predstavi, ki si dovolim spustiti nadzor. Navdušenje in izkušnja je, kar imam in kar lahko dam, lažen lesk osebnih naporov pa mora prepoznati in hoteti sleči vsak sam.

O tem, koliko naravnosti si dovolim, določam s tem, kdo sem, s kakovostjo osebnega zvena, s katerim bredem po zaznavnem Polju Življenja in iz Njega pritegujem skladje s seboj. Ta osebna vibracija je razloček med staroselci in ljudmi zahodnega sveta. Staroselci vedo, da s svojim odnosom do sveta določajo, kako naj se ta obnaša do njih.

Bodite prizanesljivi do tega sporočila, naj vas ne draži k oporekanju, ali naj se potem vrnemo v jame, da bi postali znova skladni z Življenjem? To je cinizem, ki se noče spremeniti. Ni pomembno, v kakšnih okoliščinah se nahajam, le kako se obnašam. Ko pade moj načrt o tem, kaj naj bi se godilo in kako, ko doumem, da Dogajanja ne morem krojiti s preoblikovanjem okoliščin, pač pa s kakovostjo osebne energije, je to razširitev ljubečih, ki spustijo osebnost in se odprejo za neosebno voljo Življenja. Ne poznam Njenih specifičnosti, vem pa, da je Ljubeče inteligentna.

To je resnična zgodba, ki me opere lažnega leska naše družbe in povabi v preprostost naravnega, h kateremu se moram vrniti, če naj obstanem kot človek, Božji otrok. Tako se, že dotaknjena od mnogih daril Predaje na tej poti, znova najdem sama sredi rdeče puščave z dvignjenim palcem in se prepuščam visokemu Redu nenačrtnosti. Ko zjutraj odpnem oči, nimam želje, ali potrebe po določanju, kaj hočem videti in kam želim priti. Planiranje je onemogočeno z neznanim, kakršno je Življenje v slehernem zdaj in s samoto, na katero ne vpliva sopotnik, vodenje agencije, ustaljena rutina ali moj program. Zbujam se kot prosto živeči puščavski konji, ki z valovitimi grivami galopirajo po prostranstvu. V neukročenih lepotah prepoznam novo rojevajočega duha, v katerega se naravno zaljubim in ugotovim, da mi je svoboda prirojena. Do te poti jo preprosto nisem doživela, zato nisem mogla vedeti, da svobodna že sem. Moja normalnost je, da sem upravljana, zato je doživeti domorodce, ki nimajo identifikacijskih števil, denarja, vlade, ki ji piše zakone, organov odločanja in razsojanja, policije in zdravstva..., serija ovnovih udarcev v moj miselni konstrukt, ki se zdi resničen le zato, ker je, z naporom jaza, posiljen v fizičen obstoj.

Čas tu teče v neopaznem teku. Večkrat sonce vzide in zaide, preden se nekdo pripelje in ustavi. Je mlad turistični vodič iz Canberre, namenjen v rezervat Aboriginov vzhodno od Darwina. Potrebuje 14 dni, preden, s postanki na vsaki krpi vode in drugi zanimivosti, prispeva do tja. Po treh dneh potovanja je jasno, da naju vleče k več kot sopotništvu.

Izkušnja z Božanskim ljubimcem je skoraj dva meseca proč, a vseeno še sveža, da daje vtis upanja na podoživitev te Lepote. Vse je prav, ničesar ne izsiljujem, godi se je samo od sebe, pa vendar se v Dogajanje vmeša želja po ponovitvi izkušnje, česar,, kot kmalu spoznam, v enkratnosti Življenja ni. Ljubljenje z turističnim vodičem je šport, ki pušča sled izpraznjenosti za seboj. Morala bi vstopiti v odnos brez predstav in želja in se prepustiti zabavljaštvu, bi lahko modrovala za nazaj, a je doživetje čistosti odnosa neizbrisno in za vedno postavi nova merila zadovoljstvu. Vsak dan vsaj enkrat tako športava, na zares fascinantnih scenah narave, a z vedno močnejšim občutjem, da trgujem z njim v plačilo za prevoz. Občutje ničvrednosti postaja nevzdržno. Rešitev se ponudi, ko z dovolilnico, ki jo je vodič pridobil od vlade, vstopiva v območje Aboriginov.

V urah čakanja, da pri njih opravi svoje, preživim v pohajanju po redkem gozdu. Ko hodim po do stegen segajočem rastju, izza sušja pogleda za dve pesti velika kačja glava, da zamrznem na licu mesta. S hojo ji pritegnem pozornost. Lenobno dvigne glavo, da preveri, ali ji preti kakšna nevernost. Nepremično se gledava z razdalje treh metrov. Po kratkem, ne-grozečem srečanju, se ritensko odpravim v nasprotno smer. Kasneje spoznam, da ni bila kača, bil je dvometrski legvan, a mu nisem videla nog, ki najraje vedri na drevesnih deblih iste barve, kot je sam in ga ne opaziš, če tega ne veš. Tako sem se, malo zatem skoraj naslonila nanj, preden sem ga, po očeh, razločila od drevesa.

Odpravim se do reke in sedem dva metra proč od nje na rahlo strmo nabrežje. Pozornost mi pritegne velik vodni drsalec, ki ga z zanimanjem opazujem. Kot spretna balerina drsi po mirni gladini motne reke, z nožicami, tankimi kot las. Začuda se ne vdre, na koncu nog je nekakšno statično napetost, ki ustvarja vdolbino na gladini in drsalca drži nad njo, ne da bi se je dotikal. Sprašujem se, če je tudi Jezus po tem principu hodil po vodi?

Tako zatopljena v eleganco prizora, brez vala in šuma, iz motne vode šine ogromna krokodilja čeljust in z ropotom tovornjakarskih vrat zagrabi drsalca. Ritensko po vseh štirih navkreber me odnese, kot bi me nekaj sunkovito povleklo od zadaj. Imela sem dovolj pohajanja po avstralskem bušu. Odpravim se proti avtu in opazim, da se moj voznik ravno poslavlja od skupine Aboriginov. Ko me zagledajo, obmolknejo, vse oči pa obstanejo na meni. Nasmehnem se in pozdravim. Kljub ostrini puščavskih tal, hodim bosa, ker čevlje šparam za hojo po vročih asfaltnih tleh cest in mest, ki jih bosa ne zdržim. Tako se bosonoga in skuštrana od uborne popotniške nege, pojavim pred temi puščavniki, ki čevljev in šampona ne poznajo, kot nekakšna belopolta sorodnica. Otroci stečejo k meni, stegujejo roke, se me nasmejani dotikajo in neprekinjeno žlubodrajo. Vlečejo me za nos, za lase, se dotikajo kože in oblačil, najbolj pa jih navdušujejo modre oči, ki jih žokajo s prsti, da jih moram zapreti in svetla barva las. Planejo na nahrbtnik, ga preobrnejo do zadnjih spodnjic in se med raziskovanjem silno zabavajo.

Za njimi se počasi in dostojanstveno približa suhljat visok moški, za katerega izvem, je poglavar in s katerim sva se najbolj zblížala. Edino on je vsaj malo govoril angleško. Prodorno me opazuje in z očmi preiskuje na način, ki bere skozi. Ne moti me, da sem razgaljena pred njim. Danes vem, je poglavar z voljo pritiskal name in preverjal, ali vzdržim pritisk Resničnega in nimam senčnih namenov.

Moj voznik postaja nestrpen in hoče oditi. Ravno, ko me želi prignati k odhodu, ga šaman prehití s povabilom, naj ostanem pri njih. Nisem vedela, zakaj se voznik temu čudi, kasneje pa izvem, da takega vabila ni prejel še noben belec. On je veljal za srečneža, ker je po zvezah in uslugah prišel do dovolilnice za enodneven vstop v njihovo območje.

Sama se nisem mogla čuditi, ker tega nisem vedela. Ne poznam zakulisnega dogajanja, ki upravlja z mojo usodo, le privoljujem v Dogajanje, brez dvomov in strahov, da me vodi, kamor me hoče. Razen za poglavja, sem za te ljudi prva belka, ki so jo videli, z izjemo turističnega vodnika, ki pa jim ni vzbudil zanimanja. On je bil tu z namenom, da sem pripelje turiste, kar jim gotovo ni bilo v veselje. Podobno, kot doživetje Božanskega ljubimca, me bivanje s temi ljudmi neizbrisno zaznamuje..., od tu dalje nisem mogla pristati na manj od tega. Meja kakovosti bivanja in zadovoljstva se je vtisnila v to telo in ostaja navdih vsemu, kar sem in delam.

Njihova angleščina je skrivenčena, ne pomaga dosti, pogovarjamo se stežka. A to ni važno, govorjenje nima velike teže tu, kjer govorijo z obnašanjem, sijem v očeh in delanjem. S seboj me vzamejo na vse, kar počnejo. Bosi, le s kosom oblačila na sebi, jo mahnemo v outback, kot imenujejo prostranost planjav. Z ženskami in otroci nabiramo plodove na najbolj ubornem ozemlju, ki od daleč ne daje vtisa plodnosti česarkoli. Najdemo gomolje, jagodičevje, korenine, cvetove, trave in vrsto drugega prosto raslega koristnega in užitnega. V naselju imajo neograjen skromen vrt, kjer pridelujejo zelenjavo. Navdušijo me medene mravlje, ki imajo zadek napolnjen s sladko medico. Ko naletimo nanje, se razveselijo, da so zadki polni sladkosti, za kar se zahvalijo in pazljivo izbirajo največje, ki jim s prsti stisnejo zadek in naberejo za lonček medice. Povabijo, naj poskusim. Obotavljam se, nato previdno zgrabim zares veliko mravljo in ji, med migetanjem med prsti, posesam meden zadek, nato jo vrnem v njen tek. Je kot živ bonbonček. Med redkimi drevesi je veliko suhih, v njih pa se redijo debele, za palec velike ličinke nekega hrošča, ki jih prav tako slastno jedo. Tudi te s pazljivim izbiranjem in zahvaljenjem naberejo le največje. Tu imam večji zadržek, a eno vseeno poskusim. Je neprijetnega okusa, še bolj neprijetna pa je na pogled in pa to, da je živa. Moj, od odpora skremžen obraz, jih spravlja v nalezljiv krohot, v katerem ni sledu posmeha.

Drugič se z moškimi in otroci odpravimo na lov. Cel dan porabimo za to, brez pogledovanja na minevanje časa in oziranja na telesne potrebe, brez pritoževanja o lakoti, žeji ali utrujenosti tudi najmanjših otrok. Imajo skrbna pravila, katero žival smejo uloviti, da ne porušijo miru narave. Tako smo imeli veliko priložnosti za ulov, vseeno pa čakali na pravo. Proti koncu dne, vrnili bi se praznih rok, če se priložnost ne bi pojavila, naletimo na starega samotnega legvana, v katerem prepoznajo darilo od zgoraj. Koliko spoštovanja in ljubezni sem brala v tem, zlahka označenem kot krvoločnem dejanju. Legvan ni prestrašen in ne beži, deluje celo kot počaščen, da lahko služi človeku kot hrana. To doživetje me resnično presune in obenem užalosti ob dejstvu, kako mi ravnamo z živalmi, ki jih jemo. Prav tu me zmrazi ob uvidu, kdo je tu zares krvoloč. Trdoživost in izjemno majhna potreba telesa po vsakršni pozornosti, je gotovo značilnost duhovno razvitih ljudi. Vtis dajejo, kot bi teles sploh ne imeli. Nimajo niti besed za opisovanje izgleda. So suhljati, a močni in vzdržljivi, ne umivajo si zob, vseeno pa imajo kristalno bele.

Jemo zelo malo in kar mimogrede, največkrat pa jemo ob večerih okoli ognjišča, ki ga zakurijo le ob posebnih priložnostih. Nimajo hladilnika in ne delajo si zalog drugače kot s sušenjem viškov. Sedimo na nizkih klopih s koleno višje od sedal, stolov in miz nimajo, so le površine za odlaganje stvari. Vsak dan deluje spontan, kakor sproti narekuje, kljub temu pa teče gladko kot naoljena ura, skladen, brez hitenja in pomanjkanja časa, brez lovljenja rokov in priganjanja. Nihče nikomur ne govori, kaj naj dela, naredi ali ne sme. Niti enkrat ne opazim opozarjanja na nevarnosti ali skrbi za karkoli.

Po jedi so radi družijo, igrajo na didžiriduje, pritrkavajo s palicami, plešejo, se smejejo in podoživljajo dogodivščino dne. Obnašajo se, kot bi ne imeli ene skrbi. Govorijo malo, otroci so deležni izkustvenega pouka z delanjem in načinom življenja, kot neformalen obliko poučevanja pa uporabljajo poučne zgodbe, ki si jih pripovedujejo, ko nanese priložnost. Brez govorjenja o marali in etiki, so obzirni drug do drugega in do narave v vsaki podrobnosti načina življenja. Izžarevajo otroško nedolžnost, ki ne pozna koristoljubja ali škodoželjnosti. Poučeni o silah in zakonih narave v velikih podrobnostih, sem spoznavala svojo resnično duhovno grdoto kot otroka civiliziranega sveta.

Šaman je, iz meni neznanih virov, vedel za srečanje s krokodilom in povedal, da je moja miroljubnost ukaz nedotakljivosti, ki ga živali zvesto ubogajo. Na podobno Razumevanje sem naletela tudi pri Sibirskih Vedrusih, ki spoznavajo živali in rastline ter pogoje, ki jih potrebujejo za uspevanje, da bi razumeli Zakon, ki jim vlada in ga spoštovali v svojem odnosu do vsega. Je tretjič na tej poti, da se moje telo, zaradi neogroženosti, odpira in zliva z okoljem. Že sum na strah, skrb ali dvom, bi ga zaprl in preprečil sožitje z njim.

Sledi: Pri domorodcih - Šamanova moč